

СРЕЩУ КОЛЕДА

Бѣше Бѣдни вечеръ, а дълго очакваниятъ гостъ не идваше.

Навѣнъ валѣше ситенъ топчестъ снѣгъ. Сипѣше. Нощта бѣше ледена.

— Боже, света Богородице, — промѣлви въ молитва баба, — закрилай всѣки пѣтникъ въ тая нощъ!

Ослушвахме се. Но освенъ ледения вѣтъръ, който просвирваше въ комина, нищо друго се не чуваше.

— Булка, — обади се баба и се надигна. — Ха, станете да хапнемъ, каквото далъ Господь! Нѣма кого да чакаме по това време.

— Хайде да ядемъ, гладенъ съмъ! — проплакахъ азъ.

— Само несвѣсенъ човѣкъ може да трѣгне въ такава нощъ, — додаде баба.

Наредихме се за вечеря. Баба прикади по старъ обичай. Азъ прочетохъ „Отче нашъ“. Молихме се всички.

Вечерята не ми се услади. Все пакъ ядохъ доста. Но баба и мама едва-едва си отчупваха отъ голѣмия просуренъ хлѣбъ. Баба, хошава и груханото жито почти си останаха. Софрата не се раздигна. Само я отмѣстиха настрани предъ иконата на света Богородица съ младенеца въ яслитѣ.

II

Очакваниятъ гостенинъ бѣше дѣдо. Той идѣше отъ Добру-

джа, кждето бѣше овчаръ. Но дали бѣше трѣгналъ, не знаех-